

Mireasa mea

Bragagiu

În picurări de stele și de cântec
Ce-mi erodează și-mi zidesc ființa
Mă scutur din versete de descântec
Ca să aud cum plânge Miorița.

Din cercuri de inele și cătușe
Fug motolit s-ajung în libertate,
În coliere roșii de scorușe
Urma-mi bocesc miresele-nghețate.

Nu mă opresc nici stâncile înalte,
Iar cei doi baci nu pot nici să mă mire
Și pot să plângă brazii prinși în paltini
Eu nu mă dau, pe tron de-argilă, mire.

Luna pe scări de raze să mă-nalțe
Blândă ar vrea, aidoma o punte
Și să pășesc din jos pe constelații
Pe Calea Robilor trecând ca și o luntre.

Iar vremea doar în borduri se va sparge
Și veacuri vor cădea cu stele-n linii,
Dar eu cu înălțatele catarge
Voi auzi cum se frământă pinii.

Voi asculta încăruntirea mării,
False lumini purtate pe-anvelope
Și cum neîndurarea depărtării
O simt și-o plâng pe țărmuri penelope.

Voi plânge: „Doamne, ia-mi din poezie
Căci prea îmi smulge sufletul din humă,
Ce să mă fac cu-atâta veșnicie
Când ochii mei iar îmi aleargă-n urmă?..”

Îmi voi lăsa corabia în stele
Și toate aspirațiile gărlă,
Eliberat de tot și toate cele
Eu am venit plocon la baci în târlă.

Spunându-le: „În tâmpla mea căruntă
Puteți să dați cu-argintul greu al iernii
Sunt gata obosit să cad la nuntă

Pe lăicerul toamnei și-al poienii..."

Dar ei au râs: „Cutreieră pământul
Pe-nsuflețita Cale omenească -
Nu moare începând ceva Cuvântul
Și nu este putere să-L oprească.

Împotmolit în vânt din universuri
Petrece-te pe slaba-i adiere
Pe frunzele căzânde scriind versuri
Ca rugăciuni cerând o înviere.

Noi carne vrem - nu turme de cuvinte
Și aur care sună - nu de frunză
Deci pleacă fără minte și cuminte
Ca stelele prin tine să pătrună!"

„Ah, Doamne-am spus atunci - de ce nu-i simplu
Perindătoru-mi trai cum alți îl poartă
Că se lovește-n mine căzând timpul
Și mi-am pierdut nu știu a câta soartă.

Pe undeva scâncesc apos crăiese
Flămânde de monede și de inimi
Viața mea însă nu își alege
Din gloatele boite nici pe nimeni.

Descântecel-mi cad din urmă chioare
Și stelele se iscălesc pe file,
Miresele cu-aromă de sudoare
Se rătăciră-n nopți de albe zile.

Mi-am risipit cu bezna și năpasta
Ce-a amuțit stâlcită de suspine,
Doar am zâmbit când m-a-ntrebat nevasta:
„Azi nu mă iei în lumea-ți și pe mine?"

Și ne-am pornit pe treptele de Lună
Pe vântul înstelat în prospețime...
O Dragoste e numai împreună!!!
Iar bacii râd în aur și grăsime.
Victor Bragagiu